

Потъването на кораба „Велики океанъ“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ

9)

Превежда Йос. Сжбевъ

— Спи спокойно и до виждане, мамо, — защото су-
тринъта не ще мога да те видя, — каза Вилиямъ.

— Да те благослови и запази Богъ, мое мило, скъпо
дете. — отговори г-жа Сигревъ, — Пази го, Риди, и до
виждане.

Семина Сигревъ отиде въ палатката, за да скрие
сълзитъ които не можа да удържи.

— Всичко това е още ново за нея, — забеляза Риди,
обръщайки се къмъ мжжа ѝ. — Скоро ще привикне.

XIV

(Тръгване. Отбелязване на пжтя. Тревога. Свинитъ въ гората.
Промъни на картината. Море.)

Риди стана рано и събуди Вилиямъ. Двамата се облѣ-
коха безшумно, задѣнаха разнитѣ, натѣпкани съ провизии
и бутилки вода, вжже, лопата, топори и пушки, напиха се
съ вода и потеглиха на пжтъ, като се скриха въ палмо-
вата гора.

— Какъ мислишъ ще намѣримъ пжтя на връщане?
— попита Риди, като се спрѣ.

— Току що мислѣхъ за това. . . и за „момченцето съ
пржчката“; то хвърляло трошици, които птицитѣ из-
кълвали.

— Е, „момченцето съ пржчката“ е постъпило глупа-
во. По-добре ние да отбелязваме пжтя по дърветата, как-
го правятъ американскитѣ индийци. Тѣ разсичатъ кората
на дърветата, но не на всѣко, а презъ десетъ, като пра-
вятъ тѣзи засѣчки ту отъ лѣво, ту отдѣсно. Да почнемъ.
Ти вземи лѣвата страна, а азъ дѣсната. Впрочемъ, въ джо-
ба имашъ и другъ другаръ — джобния компасъ на бед-
ния капитанъ Осборнъ. Той нѣма да ни посочи обратния
пжтъ, но ще ни даде понятие за посоката, която трѣбва
да държимъ.

— Всичко това разбрахъ, Риди, но обясни ми, за
какво ни е лопатата? Вчера не каза, че ще вземемъ
и нея.

— Не казахъ, защото не искахъ да тревожа майка
ти. Но самиятъ мене базпокои мисълта: Има ли вода на
нашиятъ островъ. Ако не, рано или късно, ще трѣбва да
се преселваме. . . Може би ще стане нужда да копаемъ
за вода. Затова взехъ лопатата.

— Сега нажде. Това разбрахъ, Риди!

— Къмъ вѣтренната страна на острова.

Въ това време кучетата залаяха и се хвърлиха напредъ.

— Какво има тамъ? — викна Вилиямъ.

— Постой тука, докато видя, — каза Риди, като дър-
жеше пушката готова за стрелба.

Риди вървѣше внимателно. Кучетата лаеха ожесточено.
Изведнѣжъ изкочиха изподъ палмоветѣ листа, всички свини
които бѣха свалили отъ кораба, и като грухтеха, избѣгаха.
Кучетата се понесоха подиръ тѣхъ.

— Не мислѣхъ, че ще ме изплашатъ свини, — за-
беляза Риди съ усмивка. — Назадъ Ромулъ! Назадъ Ремъ!
— завика той.

— Надѣвамъ се, нѣма да имаме по-опасни приключения
— каза Вилиамъ съ смѣхъ. — Но, да си призная — из-
плашихъ се.

Следъ единъ часъ отъ приключието съ своитѣ, тѣ
седнаха да закусятъ. Кучетата легнаха до тѣхъ.

— Не давайте имъ вода и сланина. Дайте имъ сухаръ
— забеляза Риди.

— Но тѣ искатъ да пиятъ.

— Преди всичко, тази вода е нужна за насъ. Освенъ
това азъ искамъ тѣ да почувстватъ силна жажда.

Скоро изследователитѣ отново бѣха на пжтъ. Тѣ за-
белязаха, че вървятъ вече по хълмиста мѣстность.

— Доволенъ съмъ че въ тази частъ на острова мѣ-
стността е хълмиста; сега имаме по-голѣма нужда да на-
мѣримъ вода, — каза Риди.

Изследователитѣ отиваха по-нататѣкъ, като поглеждаха
компаса. Най-после стана ясно, че Вили се измори.

— Какъ мислишъ, Риди, колко мили сме извървѣли?
— попита момчето.

— Мисля, около осемъ.

Тѣ се спузнаха въ малката впадина, покачиха се
отново по стрѣмнината и стигнаха върха. Вилиямъ завика:

— Море, Риди, море!

— Да, Вили и азъ съмъ доволенъ.

XV

(Красивъ еидъ. Морски анометни. Важно откритие. Почивка.)

— О, колко е красиво! — каза Вили. Мисля, че на
мама ще се хареса много да живѣе тукъ. Този брѣгъ е
много по-красивъ отъ нашиятъ.

— Да красивъ е, но ние трѣбва часъ по-скоро да
търсимъ вода, — каза замислено Риди.

— Защо се тревожишъ толкова?

— Защото отъ тази страна не виждамъ ни единъ
островъ и за насъ се оказватъ по-малко възможности за
преселване въ случай, че не намѣримъ вода. Но да не сж-
димъ прибързано. Да починемъ и обѣдваме, а следъ
това ще направимъ нѣкои изследвания.

Риди и Вили се спузнаха на равната полянка, която
се виждаше отъ височината и седнаха да обѣдватъ. Като
подкрепиха силитѣ си, тѣ приближиха до брѣга. Риди се
обърна къмъ сушата, съ цель да види нѣкакъвъ ровъ или
впадини, въ които би могло да се намира прѣсна вода.

— На две-три мѣста личи че е текла вода. Трѣбва
добре да се изследва тамъ почвата, но не сега, а утре.
Сега искамъ да се убедя, можемъ ли да се промъкнемъ
съ лодката между групитѣ скали. Ако не можемъ, ние, въ
случай на премѣстване, ще бждемъ много затруднени съ
пренасянето на нашитѣ вещи. Това ще ни отнеме недѣли,
а може би и месеци. И така, сега да огледаме брѣга, а
утре ще диримъ вода.

— Гледай, Риди, беднитѣ кучета пиятъ солена вода.

— Ще се откажатъ! Виждате ли? Не искатъ.

Вили разглеждаше залива.

— Колко сж красиви коралитѣ, — каза той. — Гле-
дай, сжщо малки дръвчета. И. . . гледай и, въ дѣното —
сжщинско цвѣтче!

— Докосни го съ прѣстъ, — предложи Риди.

Цвѣтчето се закри веднага следъ докосването прѣста
на Вили.

— Това е живо тѣло!

— Да. Тѣзи животни се наричатъ анемони. Сега да
отидемъ и разгледаме има ли проходъ между скалитѣ.
Следъ часъ ще се стъмни, а трѣбва да намѣримъ и мѣ-
сто за спане.

— Какво е това? — извика Вилиамъ. — Какво е това
нѣщо кржгло, тъмно?

— Костенурка, Вилиамъ. Много ми е драго, че я виж-
дамъ. Въ това време на годината тѣ излизатъ да снасятъ
яйцата си, които зариватъ въ пѣска.

(Следва)